

Sygn. akt I C 233/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2020r. w K.

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z/s we W. (KRS (...))**

przeciwko pozwanej **W. K. (PESEL (...))**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej W. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z/s we W. kwotę 13.690,47zł (trzynaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt złotych 47/100) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 12.800,54zł (dwanaście tysięcy osiemset złotych 54/100) od dnia 5 września 2019r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanej W. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z/s we W. kwotę 192,69zł (sto dziewięćdziesiąt dwa złote 69/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 233/20

UZASADNIENIE

W dniu 19 września 2019r. powód (...) Bank (...) S.A. z/s we W. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanej W. K. kwoty 13.690,47zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 12.800,54zł od dnia 5 września 2019r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania i jego wysokość podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej pozwaną z powodem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 31 października 2019r. w sprawie o sygn. akt VI Nc – e (...) uwzględniono w całości roszczenia powództwa i rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Pozwana wniosła sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana podniosła zarzut braku wykazania przez powoda wysokości dochodzonej należności oraz niedoręczenia pozwanej pisma będącego ostatecznym przedsądowym wezwaniem do zapłaty.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości swoje dotychczasowe żądania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 6 maja 2016r. pozwana W. K. zawarła z powodem (...) Bank (...) S.A. z/s we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach tego kontraktu powód udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 25.967,00zł.

Umowa została zawarta na czas określony. Pozwana miała obowiązek zapłaty kapitału i należności ubocznych w 60 ratach począwszy od dnia 17 czerwca 2016r. do dnia 17 maja 2021r.

Strony ustaliły również wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty oraz prowizje i opłaty.

Pozwana nie wykonała postanowień łączącego strony kontraktu i posiada wobec powoda zaległości w łącznej wysokości 13.690,47, i tak z tytułu należności głównej kwotę 12.800,54 oraz z tytułu odsetek naliczonych od dnia 6 maja 2016r. do dnia 4 września 2019r. kwotę 889,93 zł.

W dniu 4 czerwca 2019r. doszło do wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 23-24, umowa pożyczki k. 25-32, wydruk (...) k. 32v, przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zaległości k.42, 44, 53, 55, wypowiedzenie umowy kredytu k. 43, 45, 52, 54)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwaną wiązała ważna i skuteczna umowa w rozumieniu art. 720 i n. kc i art. 69 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2019.2357 – j.t. ze zm.).

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanej umówione świadczenie, natomiast pozwana w sposób nienależyty wykonała zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie uiszczenia spłaty należności

wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie po stronie pozwanej było zawinione albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanej i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybienia obowiązkowi pozwanej, która nie spełniła świadczenia spowodowało zasadność zachowania wierzyciela polegającego poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwaną umówione należności kredytowe, ale również należności uboczne związane z powstaniem zwłoki po stronie pozwanej.

Wymagalność to cecha roszczenia (stan), wyrażająca się w istnieniu prawnej możliwości skutecznego żądania przez wierzyciela spełnienia przez dłużnika świadczenia (por. wyr. SN z dnia 12 lutego 1991r. w sprawie o sygn. akt III CRN 500/90, opubl. OSNCP 1992, Nr 7–8, poz. 137; uchw. SN z dnia 20 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 10/12, opubl. OSNC 2012, Nr 10, poz. 117; wyr. SN z dnia 27 września 2013r. w sprawie o sygn. akt I CSK 690/12, opubl. L.).

Dniem wymagalności najczęściej jest dzień powstania roszczenia. W przypadku zobowiązań terminowych dzień powstania roszczenia i jego wymagalności wynika z treści zobowiązania. Jednak wymagalność niektórych roszczeń uzależniona jest od działań wierzyciela (por. art. 455 kc).

Skutkiem wezwania dłużnika przez wierzyciela do spełnienia świadczenia jest to, że staje się ono wymagalne. Wymagalność oznacza pierwszy termin, w którym wierzyciel mógłby wystąpić do sądu z powództwem o zasądzenie świadczenia i tego samego dnia sąd mógłby takie powództwo uwzględnić (por. uzasadnienie uchw. SN z dnia 26 listopada 2009r. w sprawie o sygn. akt III CZP 102/09, opubl. OSNC 2010, Nr 5, poz. 75, uchw. SN z dnia 22 listopada 2013r. w sprawie o sygn. akt III CZP 72/13, opubl. OSNC – Zb. dodatkowy 2014, Nr B, poz. 40; wyr. SN z dnia 28 października 2015r. w sprawie o sygn. akt II CSK 822/14, opubl. Legalis) – por. Kodeks cywilny. Komentarz. red. dr hab. K. O. L. (...) 2019.

Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia kredytu przez bank powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu już wypłacony. Wypowiedzenie umowy przez bank w wyniku jej naruszenia przez kredytobiorcę, m.in. poprzez zaniechanie lub nieterminowe dokonywanie spłaty kredytu, ma charakter sankcyjny. Uprawnienie to realizowane jest przez dokonanie jednostronnej czynności prawnej prawokształtującej i powoduje, z upływem terminu wypowiedzenia, nie tylko następcze wygaśnięcie zobowiązania w zakresie praw i obowiązków kontraktowych ciężących na obu stronach (skutek ex nunc), ale i ukształtowanie dalszych stosunków prawnych. Po tej dacie bank może też skorzystać z przyjętych zabezpieczeń i przez wykonanie wynikających z nich uprawnień doprowadzić do zaspokojenia swojej wierzytelności. Jeśli kredytobiorca nie spłaci długu po upływie terminu wypowiedzenia, bank jest też uprawniony do dochodzenia roszczenia, w tym na drodze egzekucyjnej. Jeśli środki kredytowe nie zostały przekazane kredytobiorcy, wówczas na skutek wypowiedzenia dokonane przez bank wygasa uprawnienie kredytobiorcy do ich uzyskania.

Wypowiedzenie kredytu należy uznać zatem za uprawnienia kształtujące, zmierza bowiem do rozwiązania stosunku prawnego. Oświadczenie o wypowiedzeniu, aby odnieść zamierzony skutek, musi dojść do adresata (por. art. 61 kc). Możliwość skorzystania przez bank z uprawnienia do rozwiązania umowy za wypowiedzeniem może podlegać kontroli sądu (por. art. 189 kpc). Poza możliwością domagania się przez bank spłaty kredytu i należnych zgodnie z umową odsetek i kosztów bank uprawniony jest także do żądania naprawienia szkody na podstawie przepisów ogólnych – art. 471 kc – por. art. 75 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2019.2357 – j.t. ze zm.).

Wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe, dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności, w szczególności przy uwzględnieniu pozostałych dostarczonych

przez stronę powodową dowodów w postaci chociażby harmonogramów spłat, wyciągów i zestawień należności i spłat kredytu.

Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 kpc (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych – por. wyrok SA wŁ. (...) z dnia 9 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1758/15, opubl. L..

Powyższe w powiązaniu z pozostałym dostarczonym przez powoda materiałem dowodowym pozwala na dokonanie jednoznacznych stwierdzeń w zakresie istnienia roszczenia, jego wysokości, wymagalności oraz podstawy żądania.

Niezasadny jest przy tym zarzut strony pozwanej odnoszący się do braku skuteczności oświadczenia woli powoda o wypowiedzeniu pozwanej umowy pożyczki.

Skuteczność wezwania przez bank kredytobiorcy do zapłaty zaległej raty kredytowej i wypowiedzenia umowy kredytowej uzależniona jest od dokonania czynności upominawczych i doręczenia tych oświadczeń na właściwy, ostatni i znany bankowi adres kredytobiorcy, co nastąpiło w realiach niniejszego postępowania przy zachowaniu wymagań z art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2019.2357 – j.t. ze zm.).

W dniu 4 czerwca 2019r. powód skierował bowiem do pozwanej pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki, poprzedzone przedegzekucyjnym wezwaniem do uregulowania zaległości, gdzie w sposób jednoznaczny i konkretny zawarł komunikat, co do zakończenia łączącego strony stosunku prawnego.

Tak skonstruowane sformułowanie pod względem językowym i gramatycznym nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż intencją składającego oświadczenie było definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego. Zakres skuteczności takiego oświadczenia był od razu oznaczony i stwarzał pewność po stronie pozwanej co do jej sytuacji prawnej.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem pozwanego było wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc), czemu nie sprostał. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni

przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl.L. (...) nr (...)).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, iż nie ulega wątpliwości, iż pozwana nie wywiązywała się z zobowiązań, jakie nakładała na nią umowa pożyczki, nie spłacała rat w wymaganych terminach i wysokości, doprowadziła do powstania zaległości, a następnie zaprzestała spłacania rat w terminie wynikającym z umowy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 100 kpc oraz w oparciu o treść art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2020.755 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2019.1000 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.